

Jezus' opstanding uit de dood

Hoofdstuk 98

Lieve kleinkinderen,

Zijn jullie wel eens heel bang, ja met angst en beven ergens naar toegegaan, omdat jullie niet wisten, wat daar op die plek, je zou overkomen?

Of dat je heel, heel verdrietig naar iemand toeging, van wie je niets meer verwachtte en dat je dan het aller, ja het allermooiste in je leven kreeg, dat je je maar kon voorstellen?

Dat laatste overkwam Maria Magdalena zoals jullie in onderstaand hoofdstuk kunnen lezen. En jullie en ik, wij allemaal met haar, hebben dit grote 'geschenk' zo maar gekregen.

Dit weten, dit geloven, is het mooiste dat ons in dit leven kan overkomen.

*Ja lieve kleinkinderen, **het kennen van de Here Jezus** is het enige waardoor wij allemaal écht gelukkig kunnen worden.*

Hoofdstuk 98 - Het lege graf - Lucas 24 : 1 – 12
Johannes 20 : 1 – 18

De sabbat (de zaterdag) was nog niet eens helemaal voorbij, toen de vrouwen op de eerste dag van de nieuwe week, in alle vroegte zich gereedmaakten om naar het graf te gaan, waarin Jezus begraven was. Voor de laatste keer....

Die vrijdagavond was alles zo snel gegaan. Er was geen tijd geweest om het dode lichaam te zalven en ook was er geen tijd meer geweest de dodenklacht te houden. Maar nu lag de hele dag nog voor hen en wilden ze hun overleden Meester de laatste eer bewijzen. Ze hadden specerijen en kruiden gekocht. Heel vroeg in de ochtend, terwijl het nog donker was, waren ze al op weg gegaan, naar de tuin, waar het graf van Jozef van Arimathéa was. Daar liepen ze, diep bedroefd en terneergeslagen omdat Jezus niet meer leefde. Maar ook waren ze een beetje blij, omdat ze nog iets voor hem konden doen. Ja, als Jozef zijn leven niet gewaagd had en zijn graf niet aan Jezus had gegeven, dan was dit allemaal niet eens meer mogelijk geweest. Dan was het dode lichaam van Jezus op de misdadigersbegraafplaats buiten de stad verbrand....

Heel die lange stille zaterdag hadden ze thuis gezeten, hoe graag ze ook naar het graf van Jezus waren gegaan. Maar zelfs om Jezus de laatste eer te bewijzen, wilden ze de sabbat niet breken. Ze hadden van jongs af aan geleerd om zich aan de wetten van Mozes te houden. Het was een zware dag geweest. Al die eindeloze uren hadden ze bij elkaar gezeten, steeds maar weer over Jezus

gepraat. Net zo lang totdat het hen te zwaar werd en ze alleen nog maar hadden kunnen huilen.

Het was niet alleen dat ze Jezus erg misten, niet alleen het leed van zijn wrede dood, maar het ergste was de twijfel of hij wel de Messias was geweest. Hadden ze zich dan allemaal toch in hem vergist? Kon de Christus hangen aan het kruis? Kon hij de vloek van God dragen en tegelijkertijd de Zoon van God zijn?

Niemand die het antwoord wist. Nee, er *was* geen antwoord op hun bange vragen. Maar één ding was zeker: Jezus was geen verleider geweest, zoals de Farizeeërs en Schriftgeleerden zeiden. Hij was onschuldig de dood ingegaan.

Ze durfden niet meer te geloven dat Jezus de Messias was, maar een groot profeet was hij wel geweest. Zelfs veel groter dan Elia en Elisa in oude tijden. En al lag Jezus nu in een donker graf, en ook al zouden ze hem nooit weer zien, nooit zijn stem weer horen, ze waren toch blij dat ze hem gekend hadden. Nooit zouden ze Jezus vergeten....

En nu liepen ze hier door de nog donkere straten van Jeruzalem. Straks zouden ze voor de laatste keer zijn dierbaar lichaam zien. Het was nu al de derde dag, de laatste dag dat men bij een dode het graf in kon gaan.

Omdat deze vrouwen de vorige dag niet naar buiten waren geweest, geen contact met andere mensen hadden gehad, wisten ze niet dat Romeinse soldaten de wacht hielden bij het graf. Dat het graf zelfs verzegeld was! Wie zou ook kunnen bedenken dat de vrome Farizeeërs de sabbat zouden ontheiligen om een wacht bij het graf van de Romeinse stadhouder Pontius Pilatus te eisen?

Toen het licht was geworden en ze al in de tuin waren – de soldaten waren al naar de stad gevlucht – dachten de vrouwen er ineens aan, dat de steen voor het graf erg groot en zwaar was en dat zij niet sterk genoeg waren om die steen weg te rollen. Dat ze daar ook niet aan gedacht hadden! Eén van de discipelen had best met hen mee willen gaan om hen met die steen te helpen.

Langzaam liepen ze verder. Ze wilden nu ook niet meer teruggaan om iemand op te halen. Ze konden ook bij het dichte graf al huilend wachten tot er hulp zou komen. Ook al wisten ze niet van wie.

Ze waren dichtbij het graf, de donkere rots. En in die rots was een lichte opening. O God, nu lag de steen niet meer voor het graf. Nu was er iemand in het graf en wie weet, hadden ze het lichaam van Jezus weggehaald! Konden ze hem niet eens meer zien, zijn lichaam niet meer aanraken en zijn dode handen niet kussen. Hadden ze nu niets meer, zelfs geen graf?

Eén van hen, Maria Magdalena draaide zich om en liep weg. Toen ze haar niet meer zagen, hoorden ze haar wel luid huilen.

De andere vrouwen bleven staan. In het graf was geen beweging van mensen te zien. Geen flakkerend licht van fakkels. Alleen dat stille, wonderlijk witte lichtschijnsel. Als ze nu toch eens in dat graf gingen kijken....?

Bevend liepen ze verder en keken naar binnen. Een bijna dodelijke angst vloog hen aan. In het lege graf, bij de witte doeken zaten twee engelen in blinkend witte kleren. Eén aan het hoofdeind en één waar Jezus' voeten gelegen hadden. De vrouwen konden geen woord uitbrengen en geen stap meer verzetten, zo verslagen waren ze.

Daar hoorden ze één van de engelen zeggen: 'Wees toch niet bang. Ik weet dat jullie Jezus zoeken, die gekruisigd is. Jezus is hier niet. Hij is opgestaan uit de dood. Weten jullie nog wat hij in Galilea gezegd heeft? Hij zei: 'Ik, de Mensenzoon zal door slechte mensen gevangen genomen worden. Ze zullen mij aan het kruis laten sterven. Maar drie dagen later zal ik opstaan uit de dood. Kom dan in het graf en zie de plek waar hij gelegen heeft.'

Ze konden nog geen woord uitbrengen, maar ze deden wat de engel gezegd had. Angstig liepen ze het graf in. Daar zagen ze de witte linnen doeken liggen. Ook de doek die Jezus' hoofd bedekt had, apart opgerold op een andere plek.

Ineens begrepen ze het wonder, dat hier had plaats gevonden. Grote blijdschap vervulde hun harten. Jezus was niet meer in het graf. *Hij leefde! Hij was inderdaad de Messiaskoning van Israël, de Zoon van God!*

Weer sprak de engel: 'Nu jullie dit gezien hebben, ga direct terug naar de stad en zeg tegen de discipelen dat Jezus is opgestaan uit de dood en dat hij leeft! Hij zal jullie voorgaan naar Galilea. Daar zullen jullie hem weer zien. Ga nu en doe wat ik tegen jullie gezegd heb.'

Zo vlug ze konden liepen de vrouwen naar de stad. Blij waren ze, onbegrijpelijk blij. Maar ze schaamden zich ook omdat ze Jezus niet geloofd hadden, toen Hij hun dit allemaal vertelde. Waarom hadden ze hem niet geloofd....? Nu wisten ze het. De engelen hadden het hun verteld: De Here Jezus was opgestaan uit de dood! Ze zouden hem zien in Galilea!

Nu moesten ze naar de elf discipelen. Als die hen maar wilden geloven. Het was niet gemakkelijk en straks in de stad waren er geen engelen die hun woorden zouden bevestigen, door te zeggen dat het echt waar was!

Toen zij vanmorgen in alle vroegte naar het graf gingen en één van de elf discipelen had tegen hen gezegd dat Jezus opgestaan was uit de dood, zouden zij hem dan geloofd hebben?

Met welke woorden zouden ze het straks tegen hen zeggen? Zij waren zo blij, maar zouden de mannen hen wel geloven?

Het werd inderdaad geen blijde ontmoeting met de leerlingen van Jezus. Ze troffen het ook niet, want Petrus en Johannes waren niet thuis en de negen

anderen geloofden hen niet! Deze vrouwen, ze zouden het wel goed bedoelen, maar dit mooie verhaal van hen *kon* niet waar zijn! Jezus was gestorven aan het kruis en was begraven in de tuin van Jozef. Volgens deze vrouwen, die zoveel van Jezus gehouden hadden, was het graf leeg. Nu dat kon maar één ding betekenen: het dode lichaam van Jezus was gestolen. De mannen van het Sanhedrin zouden er wel meer van weten!

En dat deze vrouwen visoenen van engelen gezien hadden, dat kon je hen niet kwalijk nemen, na zo'n lange zware dag als gisteren en twee slapeloze nachten. Maar waar gebeurd kon het niet zijn! Nee, dit verhaal was te mooi om waar te zijn!

De vrouwen deden hun uiterste best om de mannen te overtuigen, maar hoe ze ook praatten, het lukte hen niet. Bedroefd gingen ze naar huis. Het was alsof er een schaduw viel over hun eerste blijdschap....

Maria Magdalena was direct vanuit de tuin naar Petrus en Johannes gegaan. Met tranen in haar ogen vertelde ze wat ze gezien had: het graf was open, de steen lag er niet meer voor, het lichaam van haar Meester zou wel gestolen zijn. Toen de twee discipelen haar naar meer informatie vroegen, bleek, dat zij niet eens in het graf was geweest en dat zij niets met zekerheid kon vertellen. Dat had je nu met vrouwen!

Zo snel ze konden deden ze hun gordel om en renden ze naar het graf. De gedachte dat Jezus was opgestaan, kwam niet eens in hen op. Maar ze wilden weten of het graf leeg was of niet. Naar Maria, die al huilend achter hen aan liep, keken ze niet meer om. Tot de ingang van de tuin renden de mannen samen, maar daar begon Petrus langzamer te lopen. Mocht hij nog wel naar het graf van Jezus? Hoorde hij er nog wel bij, na alles wat er op het binnenhof gebeurd was?

Johannes stond voor de ingang van het graf en keek naar binnen. Het was waar, het lichaam van Jezus lag er niet meer. Alleen de linnen doeken van Jezus lagen op de grond. Johannes aarzelde om naar binnen te gaan, maar Petrus liep langs hem heen en stapte als eerste in het graf. Johannes wachtte. Zijn vriend Petrus bleef niet lang in het graf.

‘Die is geen werk van dieven,’ zei Petrus, toen hij weer naar buiten kwam. De doeken liggen keurig opgerold aan het voeteneind en ook de zweetdoek ligt opgevouwen aan het hoofdeinde.’

Toen liep ook Johannes het graf in. De engelen zag hij niet, maar wel dat alles precies was, zoals Petrus gezegd had. Zijn ogen begonnen te glimmen. Plotseling begreep hij alles: Jezus was opgestaan uit de dood! *Maar dan was hij toch de Christus*, en dan zou nu alles toch nog goed komen. Johannes, hij herinnerde zich ineens dat de Here Jezus bij zijn leven dit meerdere keren tegen hen gezegd had. *De derde dag zou hij opstaan uit de dood....* En vandaag was het de derde dag! Hoe was het mogelijk, dat zij Jezus niet geloofd hadden?

Terwijl zij samen, Johannes en Petrus de tuin uitliepen, spraken ze opgetogen over het blijde nieuws.

In hun grote blijdschap dachten ze niet meer aan Maria Magdalena, die al huilend naar het graf liep....

Voor de ingang van het graf bleef Maria Magdalena staan. Haar schouders schokten. Ze begreep dat het graf leeg was. O, dat zij nu niets meer van Jezus had, zelfs zijn dode lichaam niet. Zij had Jezus zo liefgehad.... Jezus was haar alles, vanaf de dag dat hij haar verlost had van die zeven boze geesten. Nooit zou zij kunnen vertellen, hoe zij geleden had door die demonen, niemand zou ooit haar kunnen begrijpen wat zij die vrijdag bij het kruis uitgestaan had. De andere vrouwen hielden ook van Jezus, die hadden ook geen gemakkelijke dagen gehad, maar voor haar was het anders.

Zij kon niet leven zonder Jezus, zonder zijn woord, zijn stem, zijn aanwezigheid. En nu kon ze zijn arme lichaam niet eens meer zalven, niet meer huilen aan zijn dode voeten.

Toch wilde ze nog één keer zien, waar zijn dode lichaam gelegen had. Ze deed een stap naar voren en boog zich om het graf binnen te gaan. Ook nu weer was er een wit licht in het graf en weer waren daar twee engelen. Maria haar verdriet was zo groot en zij was zo vol van Jezus, dat zij niet bang werd, nee ze schrok niet eens.

Eén van de engelen vroeg haar: ‘Waarom huil je?’

Alsof ze tegen mensen sprak, zo eenvoudig antwoordde ze: ‘Ze hebben mijn Heer weggehaald en ik weet niet waar ze hem naartoe gebracht hebben.’

Ze wachtte niet op een antwoord. Wat voor zin had het om met engelen te praten, als Jezus er niet was?

‘Waarom huil je? Wie zoek jij?’

Toen Maria zich omdraaide om weg te gaan, stond daar een man voor haar. Door haar tranen heen keek ze naar hem. Ze had hem niet horen aankomen en wist ook niet wie hij was. Het kon haar ook niets schelen.... Ze hoorde een vriendelijk stem die zei: ‘Waarom huil je? Wie zoek jij?’

Haar ogen lichtten op. Natuurlijk, deze meneer was de tuinman, die haar kon helpen. Ze zei tegen hem: ‘Meneer, als u Jezus hebt weggehaald, vertel me dan waar u hem neergelegd hebt, dan kan ik hem meenemen.’

De vreemdeling zei slechts één woord: ‘*Maria!*’

En dat ene woord was genoeg. Het was de Here Jezus zelf! Het was Jezus! Nu zag ze het heel duidelijk. Zo had ze hem zien staan, toen hij de mensen leerde, voordat zijn verschrikkelijke lijdensweg begon. En zoals hij haar naam uitsprak, dat was precies gelijk als die dag toen hij haar demonen uitwierp.

‘*Rabboeni!*’ zei ze blij. Al haar verlangen, al haar liefde sprak ze uit in dit ene woord. Maria viel aan Jezus voeten neer en stak haar armen naar hem uit. Nu wilde ze hem nooit weer kwijt, nu wilde ze altijd bij Jezus blijven. Waar hij ook heen ging, zij zou hem volgen!

De Here Jezus wist wel, wat er in Maria omging. Hij kende haar gedachten.

‘*Rabboeni*’ noemde ze hem. ‘Goddelijke meester’ betekende dat woord. Maar ondanks haar grote blijdschap dacht Maria toch nog te aards van hem. Jezus was ook voor haar uit de hemel neergedaald. Hij wilde ook haar vertellen dat hij in waarheid opgestaan was uit de dood. Maar ze mocht niet denken, dat het weer worden zou, zoals voor zijn sterven. Zijn plaats was niet meer bij zijn kinderen op deze wereld, maar bij zijn Vader in de hemel.

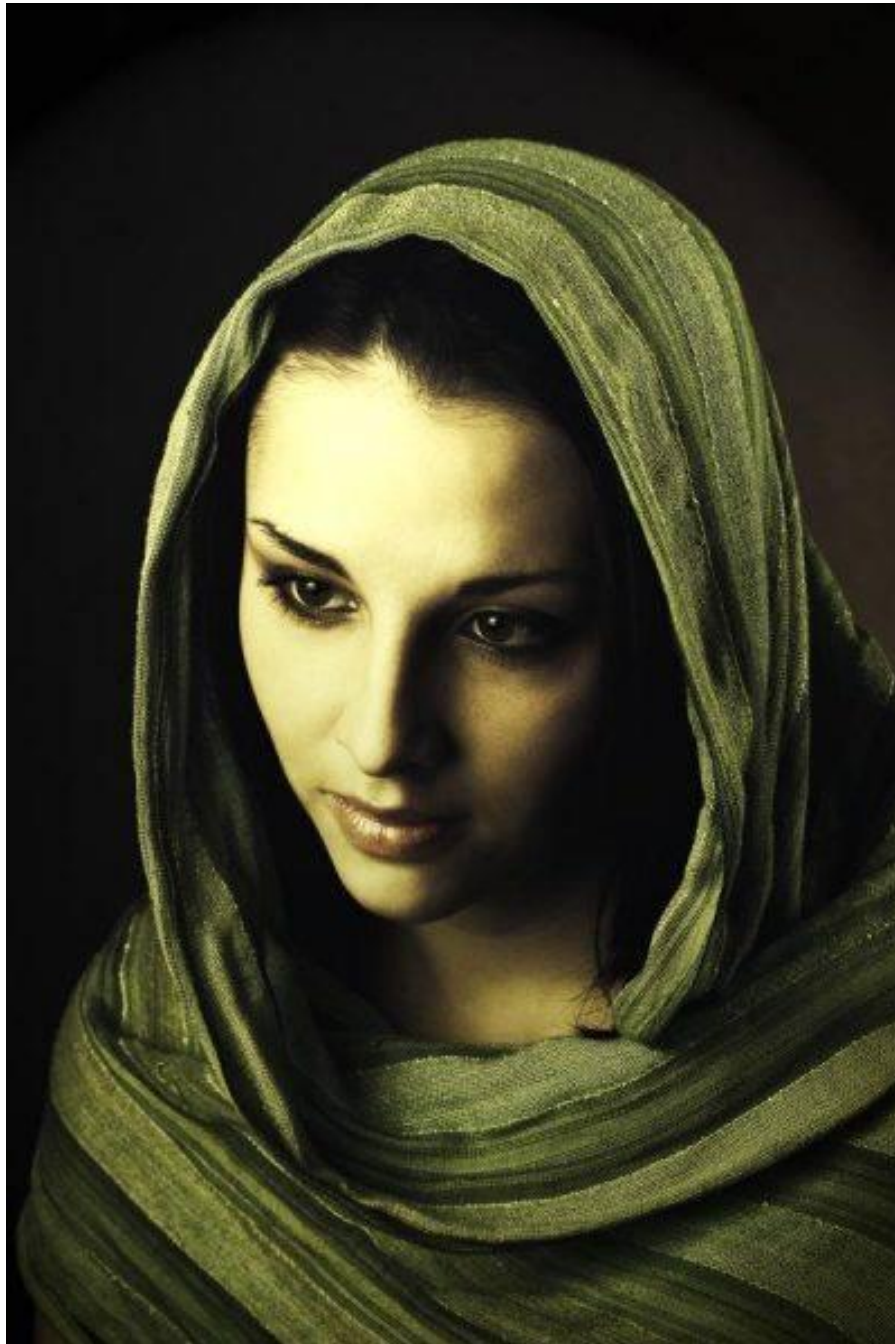
Ernstig en met grote liefde zei Jezus: ‘Houd me niet vast, Maria. Ik ben nog niet opgestegen naar de vader. Ga naar mijn broeders en zusters en zeg tegen hen dat ik opstijg naar mijn Vader, die ook jullie Vader is, naar mijn God, die ook jullie God is.’

Maria ging dadelijk staan. Ze begreep na deze woorden van Jezus, dat het nooit weer zou worden als eerder. Nooit weer zou ze achter Jezus aan opgaan naar de grote feesten in Jeruzalem. Maar haar blijdschap was er niet minder om. Hoe het kon wist ze niet, maar ze geloofde vast en zeker, dat Jezus voor altijd dichtbij haar zou blijven, ook al konden haar ogen hem niet meer zien en haar oren hem niet meer horen.

Het liefst was Maria voor altijd bij Jezus gebleven. Er waren nog zoveel dingen die ze niet begreep, die ze hem wilde vragen, maar nu ze goed naar Jezus keek, begreep ze dat dat niet mogelijk was. Niet op deze wereld, maar boven bij God in de hemel, zou voortaan Jezus’ plaats zijn. Het zou niet goed zijn, dat Jezus hier op aarde bleef.

Nog één keer keek Maria Jezus aan. Daarna draaide ze zich om en liep vlug de tuin uit, naar de stad Jeruzalem. Bij de discipelen aangekomen, vertelde ze enthousiast en heel blij dat Jezus was opgestaan uit de dood! Maar alleen Johannes en Petrus geloofden haar. De andere negen schudden bedroefd hun hoofden en zeiden dat het niet waar kon zijn.

Dit viel Maria Magdalena erg tegen, maar haar blijdschap werd er niet minder om.

Maria Magdalena